

نور اکبر پایش

بر در مکاتب نوشتند ورود خودسرانه و بی ارایش تاریخ ممنوعست

سالها قبل در مقدمه رمان « جمیله بوپاشا » چیزی در همین مایه‌ها خوانده بودم « فضیخ ترین خصوصیت که در یک اقتضاح بوجود می‌آید، خو گرفتن با فزاحت است . » و شنیدن خبری آنرا دوباره به یادم آورد .

آژانس های خبری گزارش دادند که « بخاطر تأمین وحدت ملی در میان نسل جدید افغانها و جلوگیری از گسترش فرهنگ خشونت و کینه توزی در میان آنها » تاریخ چهل سال پسین از کتابها درسی مکاتب حذف گردید . این دید گاه و این استدلال دگر « واقعا » خو گرفتن با فزاحت است .

اینان جرأت ندارند اعتراف کنند « زور مندان » از عملکرد خویش در تاریخ می شرمند و زیر دستان خوش خدمت از زورآوران بالا دست میترسند . محصله این معادله که بر شرم و ترس استوار است خواه ناخواه انکار از تاریخ و دستکاری در آنست .

آقای امان الله ایمان سخنگوی وزارت معارف نا خواسته به این حقیقت اعتراف میکند که تنها تبصره در مورد شخصیت‌های که در حوادث چهل سال اخیر در گیر بوده‌اند حذف شده است . و اما نمیگوید که خیانت و جنایت اشخاص را با اقوام چه مناسبتی؟ که حذف نامهای شان به « وحدت ملی »؟! و طرح آن به افتراق می‌انجامد . اینان در جنگ ها مردم راسپر دفاع خود و منافع شان ساختند و اینک از مؤخذه تاریخ در پشت اقوام پنهان میشوند .

آقای امان الله که « ایمان » تان در برابر زور چون لاله در کذرگاه بادپاشیده ست، بر عکس ، وحدت ملی افغانها با افشای این اشخاص استحکام می‌یابد و با تحقق عدالت انتقالی از گسترش فرهنگ خشونت که در نتیجه معافیت از مؤخذه شیوع یافته جلوگیری میگردد .